

Arrest

nr. 196 282 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. MOONS
Dr. Emiel van Winckellaan 14
9200 DENDERMONDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BEECKMAN, die loco advocaat C MOONS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster diende een asielaanvraag in op 8 juni 2016. Op 21 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 185 408 van 13 april 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2 Op 21 november 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 11 mei 2017 onontvankelijk verklaard.

1.3. Eveneens op 11 mei 2017 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het beroep tegen die beslissing is bij de Raad aanhangig onder het algemeen rolnummer 206 239.

1.4. Verzoekster diende op 21 juni 2017 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze zaak is gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer 206 383.

1.5. Verzoekster diende op 26 juni 2017 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 juli 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, dat gekend is onder het algemeen rolnummer 212 263.

1.6. Op 26 juni 2017 werd aan verzoekster nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.7. Op 29 november 2017 werd ten aanzien van verzoekster een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Er werd haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: G.

geboortedatum: 18.03.1988

geboorteplaats: Domje

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 29.11.2016, bijlage 13 dd 11.05.2017 en dd 19.07.2017), ter kennis gegeven respectievelijk op 02.12.2016, 23.05.2017 en op 21.08.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene heeft op 08.06.2016 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 21.11.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 02.12.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.11.2016) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.04.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 28.04.2017 per aangetekend schrijven een verlenging van haar bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.11.2016) geldig tot 05.05.2017. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet

voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene heeft op 09.09.2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 11.05.2017. Deze beslissing is op 23.05.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13 dd 11.05.2017). De door betrokkene ingediende beroepen tegen deze beslissingen zijn niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Albanië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Betrokkene heeft op 26.06.2017 opnieuw een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 19.07.2017. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Op 21.08.2017 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13 dd 19.07.2017) betekend. Het feit dat betrokkene familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven (tante en diens gezin) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden en haar familiaal leven met hen verder te onderhouden. Een eventuele repatriëring betekent dan ook geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene werd meermaals door de gemeente Londerzeel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 29.11.2016, bijlage 13 dd 11.05.2017 en dd 19.07.2017), ter kennis gegeven respectievelijk op 02.12.2016, 23.05.2017 en op 21.08.2017.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 29.11.2016, bijlage 13 dd 11.05.2017 en dd 19.07.2017), ter kennis gegeven respectievelijk op 02.12.2016, 23.05.2017 en op 21.08.2017. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Albanië.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster een beroep tot nietigverklaring wenst in te dienen ten aanzien van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op 29 november 2017 werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat op 29 november

2017 een dergelijke beslissing zou zijn genomen. Verzoekster voegt ook geen dergelijke beslissing bij het verzoekschrift.

Tezelfdertijd verzoekt zij om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog verwijdering van 29 november 2017.

Ter terechtzitting om verheldering gevraagd met betrekking tot het voorwerp van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verklaart verzoekster afstand te doen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de genoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 29 november 2017.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert zij een beoordelingsfout aan, de materiële motiveringsplicht, en ten slotte de artikelen 8 en 5 van het EVRM. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht betoogt verzoekster *in concreto* dat zij familieleden heeft die legaal in België verblijven. Zij verwijst daarbij naar het feit dat haar tante en nog een neef en een nichtje in België zouden verblijven. Vervolgens houdt zij nog een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en besluit zij dat de overheid diende na te gaan of er geen alternatieve oplossing kon worden gevonden, die er *in casu* in moet bestaan verzoekster toe te laten om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De Raad merkt op dat de motieven in feite en in rechte die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt, wat betreft de redenen waarom verzoekster bevolen wordt het grondgebied te verlaten, dat zij op het Schengengebied verblijft zonder geldige inreisstempel en aldus valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing, wat betreft de redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, naar artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die werden genomen op, respectievelijk, 29 november 2016, 23 mei 2017 en 21 augustus 2017. Vervolgens bevat het bestreden bevel een uitgebreide motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, het feit dat verzoekster nog beroepsprocedures hangende heeft voor de Raad en met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing kan aldus eenvoudig worden afgeleid wat de motieven zijn waarom deze werd genomen. Verzoekster maakt in dit opzicht geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Zij zet ook niet uiteen waarom deze motivering volgens haar niet afdoende zou zijn. Het loutere feit dat een motivering summier is, of van toepassing kan zijn op een groot aantal typegevallen, betekent niet dat de motivering *in casu* niet draagkrachtig zou zijn. Evenmin betwist verzoekster in de uiteenzetting van haar middel dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 7 en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in de aanhef van het middel de schending van artikel 5 van het EVRM vermeldt, wordt in het middel geen concrete grief uiteengezet die betrekking heeft op deze verdragsbepaling, zodat het middel op dit punt onontvankelijk is.

Met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet, betreft de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt *in casu* geen verband met de beoordeling van een dergelijke beslissing, zodat deze bepaling *in casu* niet dienstig is.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, de verplichting om de bestreden beslissing te steunen op een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak, wordt dit onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster wijst op het feit dat haar tante legaal in België verblijft, waar zij actueel bij zou wonen. Zij heeft “een zeer sterke band” met haar tante. Zij heeft ook een goed contact met haar neef en nichtje in België. De Raad merkt op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Met de verklaring dat zij “een zeer sterke band” met haar tante in België heeft, evenals een “zeer goed contact” met haar nicht en neef, toont verzoekster geenszins aan dat er *in casu* sprake is van een inbreuk op een beschermenswaardig gezinsleven zoals bepaald door het EHRM.

Zelfs indien alsnog zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft in België, dan nog moet worden vastgesteld dat het betreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. *In casu* is er dan ook sprake van een situatie van eerste toelating zodat volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken Staat om verzoeksters recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Verzoekster betwist niet dat zij onregelmatig in België verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

De loutere omstandigheid dat verzoekster in onregelmatig verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Waar verzoekster betwist dat zij de banden met haar familieleden in België verder kan onderhouden met moderne communicatiemiddelen, merkt de Raad op dat dit motief in de bestreden beslissing geenszins strijdig is met de rechtspraak van het EHRM op dit punt (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Waar zij daarbij verwijst naar het feit dat haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, merkt de Raad vooreerst op dat dit inreisverbod thans niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat het verzoekster vrijstaat tegen het inreisverbod een beroep tot nietigverklaring in te dienen, daargelaten de mogelijkheid om op basis van artikel 74/12 §1, van de vreemdelingenwet om de opheffing of de opschorting hiervan te vragen om humanitaire redenen.

Waar verzoekster nog beweert dat zij in Albanië in een isolement dreigt te geraken, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoekster een 29-jarige vrouw is die tot 2016 steeds in Albanië heeft gewoond. Zij voert geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat zij geen familiebanden, kennissen of vrienden meer in Albanië zou hebben.

Waar verzoekster tenslotte nog betoogt dat zij haar privéleven heeft uitgebouwd in België – zij huurt een appartement en heeft een arbeidscontract – wijst de Raad er op dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38)

Verzoekster voert geen dergelijke omstandigheden aan. Het feit dat zij een appartement heeft gehuurd, werk heeft en bij haar oom en tante woont, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zeer goed wist dat zij zich bevond in een situatie van precair verblijf, nu haar reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Waar zij hieromtrent aanvoert dat door haar voormalige raadvrouw beroep werd aangetekend en zij meende hierdoor geen gevolg te moeten geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, is dit een loutere bewering waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Verzoekster kon tijdig een advocaat consulteren die verscheidene beroepsprocedures instelde tegen de eerdere jegens verzoekster genomen beslissingen. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat verzoekster dan ook op de hoogte was van haar juridische situatie.

Het middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 november 2017 wordt vastgesteld.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. VERHAERT